ühe weike wankri ehitada. Wankrike sai mõne nädala pärast walmis ja läkitati tellia käte, kes muido weike sõiduriistaga wäga rahul oli, aga ümmargusi rataid põlgas. Tema kirjutas: „Ma olen ise ilja aea eest ühe pisikese õpetuse-raamatu wälja-annud ja õpetanud, kuda nurgelisi rataid peaks tehtama. Mis nüüd inimesed minu õpetusest saaksid arwama, kui nääwad, et ma oma lapsele ümmarguse ratastega wankri lasin teha?“ — Wankrisep pani wasta nii palju kui jõudis; siiski andis ta wiimaks järele, sest et ta wana tutawat ei raatsind pikemalt pahandada. Wankri tellia tõmbas nüüd kriidiga wiirud ete, kuda rata nurgad pidid jooksma, märkis kuda ümmarguseks treitud kodarad ja muud telgede ja redelite tükid teisite pidi seatama ja andis siis wankri oma puusepa käte, et se neid wigasi parandaks. Otsekui pilkuse pärast oli esimese wankri ehitaja nimi wankri külge pandud, ehk kül wankri külles mite pulgakest ei leitud, mis tema oli teinud.

Ratuke aega iljemine hakasiwad Tuisulased, — ma ei tea, kas omast pääst, wai teiste õpetust mööda — maanteesi oma külade wahele seadma, mis, kruusi ja liiwaga silendatud, sõitu wäga kergitasid. Siiski, niikaua kui suurem hulk nurgelise ratastega uel maanteel sõitis, ei wõinud wankrite põrutamine wäheneda, ega sile tee kaua roopata jääda. Siin jõuame teise tükile, mis uendaja mehe tööd hakas segama. Ühekorraga seati kaks postiwankrit teele käima, mõlemad pikad ja laiad, nõnda et iga sõidu peal tosinatekaupa inimesi odawa hinna eest edasi

tagasi wõisid wedada. Mõlemad postiwankrite peremehed, kellest üks sündind Tuisulane, teine seal maakonnas sündind ja üleskaswand Walgelane oli, tegid oma ue postiwankritele wanawärki nurgelised ratad. Ja et nende ratad kõwal, siledal teel aega mööda mite ümmarguseks ei kuluks, sellepärast pandi tugewad raudwitsad nende ümber, ja löödi iga rata nurga peale kolm ja neli kõrge pääga raudnaela weel tugiks ete. Jaamapoistele tehti neljakäiksesed kued, neljareielised püksid, kahekordsed kübarad, kümmesõrmelised kindad mõlema kääle, kahe ja kolme labalised sukad ja saapad: nõnda et mehed igapidi Tuisula muistest kombeid rahwale pidid näitama. Jaamaisand Walgelane nähti peagi Tuisula rahwa asjatallitusest nõnda teadmata, et ta mite üht liht sukasäärt ilma wigata ei oskand kududa. Teine Tõlplas kaswanud Tuisula sugust jaamaisand teadis kül, kuda Tuisulas suke ja kindaid kooti; aga tühi uhkus, et Walgelase kuju tagaosatamine teda rahwa silmas targaks Walgelaseks tõstaks, pani tal silmad kinni; mispärast ta iljemine kuskilt enam metsa ei leidnud, sest et puid wäga paksu ees kaswis. Sellepärast ei olnud tema tehtud riided kuskil paremine keha järel seatud, kui teisel jaamaisandal. Näitas lugu enne naljakas, siis läks ta nüüd hoopis pööraseks. Jaamaisandad arwasid endale suuremaks auuks, kui rumalamaid meelitates kõik targematel juba wõerdu jäänud wana risu ja koli rahwale wedasid. Aga kes usaldas niisugusi mehi laitma winna, kes kui kuningad Tuisula maanteel sõit-

Maa-rahwa Kasuline Kalender 1859. lk. 28.